

La tribuna

De la il·lusió a la decepció

La tisorada pressupostària arribarà al cor de l'Estat del benestar: la sanitat i la protecció social

JAUME

Bartumeu

Divendres passat un amic em deia «... ara més que mai és temps de no afluixar i seguir endavant».

Em va fer pensar en un altre bon amic, **Henri Nayrou**, diputat socialista de l'Ariège, que diu sovint «la vie est toujours devant!»

Em sembla una bona reflexió per encarar aquest any 2012, que encetem sense que el Govern tingui cap horitzó.

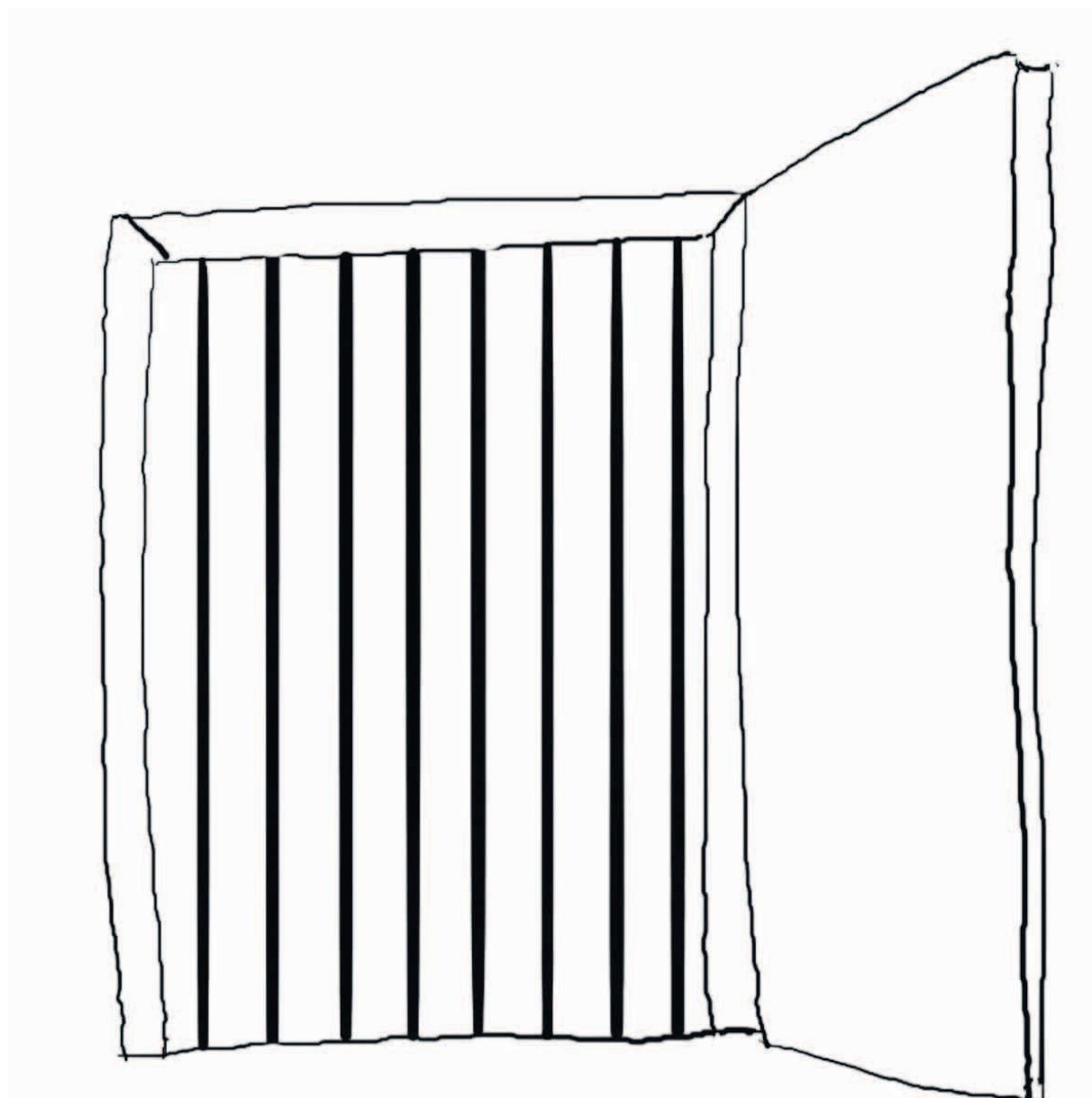
Andorra necessita esperança. L'esperança és, diuen els entesos, un estat emocional que ens fa pensar que el que volem es farà realitat i que el que pot anar bé hi anirà.

Però, de moment, vuit mesos del govern d'**Antoni Martí** han fet ja perdre l'esperança a moltes persones que es van creure que la il·lusió es faria realitat. Vuit mesos en els quals hem pogut escoltar el discurs de la por, el 19 de setembre, i el discurs de l'angúnia, el 31 de desembre. La confiança dipositada el 3 d'abril del 2011 ha caigut al ritme de la inacció que ha caracteritzat el govern que es pretenia «dels millors».

La decepció s'entén: **Martí** compta amb una amplíssima majoria absoluta, però el compliment dels compromisos –els publicitats i els dissimulats– comporta prendre decisions i executar-les. I no fa ni l'una cosa ni l'altra.

LA LLASTIMOSA actuació del dilluns, davant una delegació del personal de RTVA, SA, és un bon exemple de l'absència de rigor en l'acció de Govern.

¿Com es pot pretendre traslladar al personal la responsabilitat d'adoptar unes decisions que pertanyen al govern constituït en junta general de RTVA, SA?

Encetem així l'any enmig de la desorientació, després que el dia 29 de desembre s'hagi votat un pressupost de resignació i sense horitzó pel 2012. Un pressupost sense columna vertebral, dictat pels interessos dels que, des de la CEA i l'EFA, orienten l'actuació del govern de DA.

¿Quina situació li espera a Andorra l'any 2012?

En poques paraules la podem, dissortadament, dibuixar: explosió de l'endeutament, explosió de

El govern de DA no només assumeix amb les tisorades els riscos de la recessió i l'augment dels aturats, sinó també el trencament de la cohesió social

la desocupació i explosió de les desigualtats.

L'ortodòxia neoliberal, marcada pels mercats financers internacionals i a Andorra també per la CEA i l'EFA, porta de contraban la imposició de dràstiques mesures

d'austeritat que posen en qüestió el model social, amagant-les en la campanya electoral i evitant el debat públic.

La tisorada de la despesa pressupostària arribarà aquest 2012 al cor de l'Estat del benestar: la sani-

NOE

tat i la protecció social.

La recepta ortodoxa, adaptada a Andorra pel govern de DA, passa pel dogma de l'equilibri pressupostari, la reducció de la plantilla de funcionaris i les rebaixes salarials. És l'aplicació del discurs neoliberal que pretén que els serveis públics s'haurien d'autofinançar.

A la pràctica això servirà perquè el nombre de persones en situació de desocupació involuntària segueixi enfilant-se cap amunt després de la temporada d'esquí. I per abocar-nos a una recessió.

El govern de DA no només assumeix amb les tisorades els riscos de la recessió i l'augment dels aturats, sinó també el del trencament de la cohesió social.

EL PREMI NOBEL d'Economia **Joseph E. Stiglitz** escribia aquest dilluns, 2 de gener, al diari econòmic francès *Les Echos* que «... l'austeritat engendrarà un creixement més feble –de fet, una recessió és cada cop més probable– i, sense creixement, els països en dificultat de la zona euro no seran capaços de gestionar els seus deutes».

A casa nostra aquesta incapacitat per gestionar els deutes ha fet que, ràpidament, el govern de DA ha acceptat un augment molt important dels interessos a abonar a les entitats bancàries per les pòlisses de crèdit. L'augment de les despeses financeres en el pressupost 2012 és espectacular. I de tan espectacular és, alhora, il·lustratiu.

Jarton Lainer, una persona vinculada al món informàtic internacional, deia que «... si vols saber realment el que s'esdevé en una societat o ideologia només has de seguir la ruta del diner».

Fer aquest seguiment a Andorra permet veure-hi clar: ja sabem qui mana al govern de DA. Durs amb els febles, amb la titora esmolada. Tous amb els poderosos, pagant els interessos que demanen. ¿O potser els manen? ≡

President del Grup Parlamentari Socialdemòcrata